armastaja ja oli jo kolm kooli oma walda asutand ning iga koolmeistrile hea plataka maad ilma rendita pruukida annud. Ta kuuekümne wies sündimise pääw oli t'ale üsna iseäralik ja et walla peremehed t'ale niisuguse ilusa kingi wiisid, see röömustas teda kõige enam, seepärast lubas ta siis selle pääwa mälestuseks wallale ühe suurema kooli asutada ja selle tarwis wallale kuuepääwa maad pärisels kinkida. Walla peremehed tänasid ja olid niisuguse suure ja hea kingi üle röömsad.

Aasta pärast oli uus koolimaja walmis ja õnnis koolmeister R. Sõnajalg waliti koolmeistriks. — Iga üks, kes teda tundis, teab et ta wa õnnis mitte ükspäinis kolm keelt ei rääkind ja seepärast kolme mehe hinna maksis, waid et ta ka ühes mehine põllumees ning tubli aednik oli. Seepärast ei asutand ta siis omale mitte ükspäinis ilusa wiljapuu aea, waid sättitas omale ka ühes puu kooli aeda, ja see oli walla rahwale wäga kasulik, sest naad hakkasid sest ajast ka enam oma maripuu aedade eest hoolt kandma ja mõned asutasid ka

hoopis uued aead ja said omal ajal neist palju kasu.

Õnnis koolmeister Sõnajalg oli omal ajal ka kaunis kulbiga tarkust söönud, nõnna et ta siis ka mitte ükspäinis oma armsas ema keeles lapsi ei wõind õpetada, waid ka teistes keeltes õpetada wõis. Seepärast olid siis mõned jõukamad peremehed, kõrtsi papad ja mõisa mehed teda palunud juwel ka kooli pidada, sest neile olla linn wäga kaugel ja kosti raha kallis. —

Õnnis Sõnajalg arwas ka, et tüki kakskümmend poissi on jo teada, juba nendega maksab hakkata, ning alustas tööd. —

„Ühel jügisesel ajal, hommiku enne koli" — nõnna jutustas mulle üks seal koolis käind mees — „ütles meie koolmeister kurwa nänga kolipoiste peale waadates, et ta ilusas marjapuu aeas mitu noort õunpuud minewal ööl õuntest puhtaks tehtud." — „„Ei need warastud õunad,"" — „ütles koolmeister silma weega" — „„et kül ühe puu õuntest mul kõige enam kahju on, sest et esimest aastat wilja kandis ja ma just selle puu õuntest